

**Nr 647.**

Av fru Gärde Widemar, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 213, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m.m.

I propositionen nr 213 framhålles att barnförsörjningskostnaderna numera icke längre är en beskattningfråga utan en fråga av socialpolitisk natur. Detta är riktigt men gäller endast för sådana barnkostnader, som ansetts böra kompenseras genom ett allmänt barnbidrag. Härav följer emellertid icke, att alla barnkostnader är av den natur, att de kan anses kompenserade med dylikt barnbidrag. Den förvärvsarbetsande kvinna med barn, som har extraordinära utgifter för barnen, kan icke anses kompenserad med ett barnbidrag, som utgår även till dem, som icke har dylika kostnader.

För att kompensera den gifta förvärvsarbetsande kvinnan för merutgifter föreslås dels ett fast förvärvsavdrag om 300 kr. samt dels för gift kvinna med barn för vilka rätt till allmänt barnbidrag föreligger ett ytterligare avdrag med 10 % av inkomsten, sammanlagt dock högst 1 000 kr. Hänsyn tas därvid icke till de faktiska kostnader, som barnens skötsel och vård betingat, utan avdraget medges oavsett om dylika kostnader förekommit eller icke. Den ogifta kvinnan med barn erhåller enligt förslaget icke förvärvsavdrag utan i stället ett och ett halvt ortsavdrag oavsett storleken av hennes inkomst och de extraordinära omkostnaderna för barnen.

Det måste anses principiellt oriktigt att medge endast schablonavdrag för alla dem, som nödgas ha betydande omkostnader för barn, för att över huvud kunna ha förvärvsarbete utanför hemmet. Härtill kommer att dessa mödrar genom prisutvecklingen försatts i ett än sämre läge än tidigare, vilket lett till en avsevärd standardsänkning för dem och deras barn.

Enligt min mening kan detta missförhållande avhjälpas endast genom att medge förvärvsarbetsande moder avdrag för de kostnader hon verkligen haft för barnens skötsel och vård. Det torde icke möta några taxeringstekniska svårigheter att gradera detta avdrag efter de faktiskt utgående kostnaderna för barnens omhändertagande, vilket bl. a. framgår därav att taxeringsnämndsordförandenäs riksförbund för sin del förordat ett system i överensstämmelse med det ovan föreslagna.

De arbetsmarknadspolitiska synpunkterna torde ej heller höra förbises. För många gifta mödrar torde det vara en ekonomisk omöjlighet att bibehålla ett förvärvsarbete utanför hemmet, om tillräckliga avdrag icke får göras för de kostnader, de tvingas att åsamka sig för barnens omhändertagande.

Jag hemställer alltså,

att förvärvsavdraget för kvinna, som haft hemmavarande barn för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat och med inkomst av rörelse eller av eget arbete, skall utgå med det belopp vartill hennes verkliga kostnader för barnens vård och omhändertagande uppgått.

Stockholm den 29 april 1952.

*Ingrid Gärde Widemar.*